

ΝΕΟΛΟΓΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

Τιμάται γρ. άογ. 2.

Τιμάται γρ. άογ. 2.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ, 19 Ιανουαρίου 1892.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Πολιτική 'Επιθεώρησις.—(Βυζαντινή καλλιτεχνία) Τὸ τρί-
πτυχον τοῦ Μουσείου τοῦ Λούδρου (κατὰ τὸν Γουσταῦν Σλου-
περγερ).—Ποικίλα.—'Ο ἐν Ἀθήναις Λαδδάνειος δραματικὸς
ἀγών.—'Η Miss HÉLYETT ἀπὸ τοῦ Θεάτρου Bouffes Parisiennes.—'Η
Δευτέρα Μήτις (διήγημα).

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Καὶ κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην τὰ σπουδαιότερα τῶν
πολιτικῶν ζητημάτων εἶναι ἀναμφρόστως κληροδότῃμα
τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος καὶ συνοψίζονται, μετὰ τὴν
ἐξομάλισιν τοῦ μαροκινοῦ διὰ τοῦ διορισμοῦ τοῦ Ἀδουρ-
ραχμὰν πασσᾶ ὡς διαδόχου τοῦ ἐξαδέλφου αὐτοῦ ἐν
Ταγγέρῃ, εἰς δύο κυρίως, τὸ ἐμπορικὸν καὶ τὸ γαλλο-
βουλγαρικόν. Τὸ πρῶτον τούτων δὲν ἔχει ὃν ἔφερε χα-
ρακτῆρα κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ δεκεμβρίου ἐν
Γερμανίᾳ καὶ τοῦ ἰανουαρίου ἐν Αὐστροουγγαρίᾳ. Τότε
μὲν τὸ ζήτημα ἀνήγето εἰς τὴν σύσφιγξιν τῶν ἐμπορι-
κῶν δεσμῶν τῶν τριῶν μεγάλων κρατῶν, τῆς Γερμανίας,
τῆς Αὐστροουγγαρίας καὶ τῆς Ἰταλίας, νῦν δὲ ἀφορᾷ εἰς
παραπλησίους δεσμοὺς τῶν κρατῶν τούτων μετὰ τῶν
μικροτέρων, τοῦ Βελγίου καὶ τῆς Ἑλβετίας. Τὰ δύο ταύ-
τα κράτη, ἐν μέσῳ τῆς Εὐρώπης εὐρισκόμενα, ἐν τῇ ἀδη-
ρήτῳ διατελοῦσιν ἀνάγκη τοῦ προσκολληθῆναι ταῖς
τρισὶ συμμάχοις ἢ τοῦ προσχωρῆσαι τῇ ὁμόρῳ μεγάλῃ
δημοκρατίᾳ ἢ ὑπὲρ ταύτης ἢ ὑπὲρ ἐκείνων προτίμησις
ἐξήρητο ἐκ τῶν παραχωρήσεων ἐκατέρου τῶν μερῶν
τούτων πρὸς τὰ δύο εἰρημένα κράτη, οὕτως ὥστε ἀμφό-
τερα ταῦτα ἠναγκασμένα τυγχάνουσι νὰ ταυτίσωσι τὸν
ἀγῶνα αὐτῶν μετὰ τῶν τριῶν συμμάχων, ἐὰν ἡ Γαλλία
ἀγέρωχος ἐφαίνετο ἐν ταῖς σχετικαῖς διαπραγματεύσεσι,
μετὰ ταύτης δὲ ἐὰν ἐκείναι, βασιζόμεναι ἐπὶ τῆς παντο-
δυναμίας αὐτῶν, τῆς ἀπορρεούσης οὐ μόνον ἐκ τοῦ ἰδίου
ἐκάστης αὐτῶν μεγέθους ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἐπιβλητικότη-
τος, τῆς προϊούσης ἐκ τοῦ πολιτικοῦ συνασπισμοῦ, ἐπει-
ρῶντο νὰ συμπνίξωσι τὰς δικαίας ἀξιώσεις τῶν μετ' αὐ-
τῶν συμβαλλομένων μικρῶν καὶ ἀδυνάτων κρατῶν καὶ

νὰ μεριμνήσωσιν ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος τῆς ἰδίας βιο-
μηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου ἐπὶ βλάβῃ καὶ ἀθετήσῃ τῶν
τῆς Ἑλβετίας καὶ τοῦ Βελγίου. Ἀπὸ τῆς ἀνακινήσεως
ἐτι τοῦ ἐμπορικοῦ ζητήματος τὰ δύο ταῦτα κράτη, ἀνα-
πολῶντα τοὺς δεσμοὺς, δι' ὧν πρὸς τὴν γείτονα μεγá-
λην δημοκρατίαν συνεδέθησαν κατὰ τοὺς νεωτέρους μά-
λιστα χρόνους, ἀναφανδὸν σχεδὸν διετράνωσαν τὴν ἐν-
δόμυχον αὐτῶν εὐαρέσκειαν τοῦ ἀπαλλαγῆναι ἀπὸ πά-
σης ἐπιρροῆς τῶν ἐν Βερολίνῳ καὶ Βιέννῃ καὶ Ρώμῃ καὶ
ἀφοσιωθῆναι εἰς τὴν διεκπεραίωσιν τοῦ μεταρρυθμιστι-
κοῦ ἔργου, ὅπερ ἡ τῶν ἐνιαυτῶν πάροδος διακελεύεται
πάσαις ταῖς κυβερνήσεσιν, ὅσαι, τὸ ἐπιβαλλόμενον αὐταῖς
συναισθανόμεναι καθῆκον, πᾶσαν καταβάλλουσι μέρι-
μναν ὅπως μὴ ὑστερήσωσιν ἐν τῇ ἀναπτύξει καὶ προό-
δῳ τῶν ἐμπεπιστευμένων αὐταῖς χωρῶν. Τὴν τάσιν ταύ-
την διετράνωσαν διὰ πραγμάτων καὶ οὐχὶ διὰ λόγων ἢ
μὲν βασιλικὴ ἐν Βρυξέλλαις κυβέρνησις ἐν τῷ ζήτηματι
τῶν ὀχυρωμάτων τοῦ Μεύσιος, ὧν τὴν σπουδαιότητά
ἐν τῇ διατηρῶσιν τῆς οὐδετερότητος τῆς χώρας πληρέ-
στατα κατέδειξαν ἐξοχοὶ ἐν Εὐρώπῃ στρατιωτικοί, ἡγου-
μένου τοῦ βέλγου Βριαλμών, ἢ δ' ἐν Βέρνῃ ὁμοσπον-
διακὴ ἐν τῷ τῶν ἀμυντικῶν ἔργων τῶν ἀγίων Γοθάρδον
καὶ Μαυρικόου. Ἀτυχῶς ἀμφότεραι αἱ κυβερνήσεις αὗται
ἠπατήθησαν ἐν τοῖς ὑπολογισμοῖς αὐτῶν καὶ παρὰ τὴν
θέλησιν τῆς τῶν οἰκείων λαῶν πλειονοψηφίας ἠναγκά-
σθησαν νὰ προσχωρήσωσιν εἰς τὰς ἀξιώσεις τῶν τριῶν
συμμάχων καὶ νὰ κύψωσι τὸν αὐχένα εἰς τὰς διακελεύ-
σεις τῶν ὑπὸ τοῦ κόμπος Καπρίβη, τοῦ κόμπος Καλ-
νόκη καὶ τοῦ μαρκιστοῦ Ρουδίνη, ὑπαγορευθεισῶν ἐμ-
πορικῶν συνθηκῶν. Τὸ ἐν Παρίσις ἐπικρατῆσαν προ-
στατευτικὸν σύστημα, καθ' οὗ λίαν τὴν φωνὴν ἤραν
ἐξοχοὶ ἐν Γαλλίᾳ οἰκονομολόγοι καὶ δι' ἀριθμῶν ἀπέ-
δειξαν τὴν ἐπιγενομένην καὶ ἐπιγεννησομένην ἐτι βλάβ-
ην εἰς τὸ γαλλικὸν ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν, συμ-
παρασύραν καὶ αὐτοὺς τοὺς κυβερνήτας, καίπερ ἥκιστα
ὑστεροῦντας τῶν ἐν Βερολίνῳ καὶ ταῖς λοιπαῖς πρω-
τευούσαις τὴν τε πολιτικὴν σύνεσιν καὶ τὴν περὶ τὰ
ἐμπορικὰ δεξιότητα, ἐγένετο ἀφορμὴ ὅπως οἱ ἐν Βρυ-
ξέλλαις καὶ Βέρνῃ ἀναζητήσωσιν ἐμπορικὰς ἀγορὰς ἐν
ταῖς συμμάχοις δυνάμεσι καὶ ἀποβάλλωσιν οὕτω πᾶσαν
ἐλπίδα ἐμπορικῆς συνεννοήσεως μετὰ τῆς Δημοκρατίας.

Τὰς ὑπὸ τοιαύτην ἔννοιαν τάσεις ἡγωνίσθησαν νὰ πε-
ριορίσωσιν οἱ σπουδαιότεροι τῶν ἐμπορικῶν κύκλων, καὶ
ὅτε μὲν δι' ἀποφάσεων, εἰλημμένων ἐν συλλαλητηρίοις,
ὅτε δὲ διὰ παραστάσεων τῶν ἐμπορικῶν ἐπιμελητηρίων,

ἡξίωσαν ὅπως ἡ κυβέρνησις μελετήσῃ καλῶς τὰ τῆς χώρας συμφέροντα καὶ ἀναλόγως τούτων σταθμίσῃ τὴν ἐμπορικὴν αὐτῆς πολιτικὴν. Μετὰ μικρὸν αἱ αὐταὶ διαμαρτυρίαι ἐπανεληφθῆσαν ἐπὶ τῇ δημοσιεύσει τῶν ἐμπορικῶν συμβολαίων καὶ ἐζητήθη ὅπως, ἐὰν μὴ ἀπορριφθῶσι ταῦτα, τοῦλάχιστον τροποποιηθῶσιν, ἅτε μικρὸν συμβιβαζόμενα πρὸς τὰς ἀξιώσεις τοῦ ἐπιτοπίου ἐμπορίου. Καὶ ἴσως μὲν αἱ παραστάσεις ἤθελον ἀποκομίσει τὰ προσδοκώμενα ἀποτελέσματα ἀνευ οὐδεμιᾶς εὐθύνης τῶν ὑπογραψασῶν κυβερνήσεων, αἵτινες, ὀχυρούμεναι πρὸ τῆς ψήφου τῶν νομοθετικῶν σωμάτων, εὐχερῶς ἀντιποιοῦνται ἐν ἀνάγκῃ τὴν ἀγνότητα τῆς περιστρεφόμενης καὶ δικαιολογοῦσι τὴν ἀποτυχίαν τῶν διαβημάτων αὐτῶν διὰ τῆς γνωμοδοτήσεως τῶν ἐθνικῶν ἀντιπροσωπειῶν· ἀλλ' οἱ ἐν Παρισίοις ἐπέμειναν εἰς τὰς ἐαυτοῦ ιδέας καὶ ἐδήλωσαν, ἐγγράφως μάλιστα, τῇ Ἑλβετίᾳ ὅτι οὔτε συνθήκην νὰ ὑπογράψωσι δύνανται, οὔτε διαπραγματεύσεις νὰ συνάψωσιν. Αὐτὸς ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ Βελγίου κ. Βερνάρτ, ὁ ἥκιστα ἐπὶ συμπαθείᾳ πρὸς τὴν τριπλὴν συμμαχίαν διακρινόμενος, ἠναγκάσθη ἐν πλήρει συνεδρίᾳ τῆς βρυξελλαίας βουλῆς νὰ κηρύξῃ ἀπὸ τοῦ βήματος αὐτῆς ὅτι αἷτιον τῆς ἐξωθήσεως τῆς χώρας αὐτοῦ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Γερμανίας ἐν ἐμπορικοῖς ζητήμασιν εἶναι αὕτη ἡ προστατευτικὴ πολιτικὴ τῆς Δημοκρατίας καὶ ὅτι ἀξιοῖ, χάριν τῶν ἐμπορικῶν συμφερόντων τῆς χώρας, νὰ μὴ ἀπορριφθῇ ἡ συνθήκη. Ἡ σαφὴς δήλωσις τοῦ βέλγου πρωθυπουργοῦ αἶρει πᾶσαν ἀμφιβολίαν περὶ τῶν κυρίων προθέσεων τοῦ βασιλείου, ὅπερ οὐδέποτε ἴσως θὰ μετήρχετο τοιαύτην πολιτείαν, ἐὰν μικρὸν πῶς ἡ κυβέρνησις τῆς μεγάλης δημοκρατίας ἐφαίνετο ἀποκλίνουσα τοῦ προστατευτικοῦ συστήματος καὶ ἐτρέπετο τὸ τῆς ἐλευθέρας ἀνταλλαγῆς βεβαίως ἡ τελευταία αὐτοῦ φράσις ὑποδεικνύει ὅτι πολὺ αἰὶν ὑπάρχουσι πιθανότητες περὶ τροποποιήσεως ἐνίων ὁρῶν τῶν ὑπογραφεισῶν συμβάσεων, ἀλλ' ἐκ τῆς τροποποιήσεως τούτων δὲν ἔπεται καὶ ματαίωσις τῶν ὑπὸ τῶν ἐν Βερολίῳ ἐπιδιωκομένων σκοπῶν, τῶν φερόντων μὲν τὸν πέπλον τῶν ἐμπορικῶν συμφερόντων, ἀλλὰ καὶ σαφῶς ἥδη ὑποδειχθέντων ἐκ τῶν ἔργων τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου, περιελθόντος καὶ αὐτὰς τὰς μικροτέρας ἐν τῇ Δύσει αὐτὰς ἐπὶ τῇ προθέσει τοῦ κρατύναι τὸ συμμαχικὸν σύμπλεγμα διὰ νέων κλάδων, κἂν τε μικροτέρων καὶ ἀσθενεστέρων. Ἡκιστα ἄρα παράδοξον τὸ διαταθῆναι ὅτι καὶ αὐθις ἡ γερμανικὴ πολιτικὴ νέους ἀνέγραψε θριάμβους δυνάμει τῆς ἐπικρατησάσης βεβαίως περὶ τῆς εὐμενοῦς ψήφου τῆς βρυξελλαίας βουλῆς ὑπὲρ τῶν ἐμπορικῶν μετὰ τῆς Γερμανίας καὶ Αὐστρίας συνθηκῶν, ψήφου ἣν παρκολούθησε μετ' οὐ πολὺ καὶ ἡ τῶν νομοθετικῶν σωμάτων τῆς ἑλβετικῆς ὁμοσπονδίας.

Τὸ δὲ βουλγαρικὸν ζήτημα, καίπερ εὐρισκόμενον ἐν εὐαρέστῳ σημείῳ, δὲν ἐξωμαλίσθη ἔτι ὀριστικῶς συνεπείᾳ τῆς πολιτείας τῶν περὶ τὸν πρίγκηπα Φερδινάνδον, οἵτινες, πειρῶνται νὰ μὴ παράσχωσι τὴν ἀπαιτουμένην ἱκανοποίησιν τῇ Γαλλίᾳ· ἐπὶ τούτῳ ἡξίωσαν ὅπως ἡ δημοκρατικὴ κυβέρνησις ἐγγράφως δηλώσῃ τὴν συναίνεσιν αὐτῆς εἰς τὸν ἐπελθόντα συμβιβασμόν. Τὸ πρᾶγμα τοσούτῳ μᾶλλον ἀτοπὸν τυγχάνει, ὅσῳ ἡ ἀξίωσις τῶν Βουλγάρων σφάλλεται κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν βᾶσιν, ἅτε τοῦ παρὰ τῇ κυβερνήσει τοῦ πρίγκηπος Φερδινάνδου ἀντιπροσώπου τῆς κυριάρχου δυνάμεως δηλώσαντος ἐγγράφως ὅτι ἡ κυβέρνησις τῆς Γαλλίας ἀποδέχεται τὴν βουλγαρικὴν διακοίνωσιν. Τοῦ ζη-

τήματος διεξαχθέντος διὰ τῆς Ὑψ. Πύλης, πρόδῃλον ὅτι πᾶσα αὐτῆς δήλωσις, εἴτε προφορικὴ εἴτε ἐγγράφος, ἰσοδυναμεῖ πρὸς παραπλήσιον διαβῆμα τῆς Γαλλίας, ἥτις, ἐνεργήσασα μετὰ πλήρους δικαίου καὶ περιορισθεῖσα εἰς τὰ ὅρια τῆς βερολινείου συνθήκης, διεξήγαγε τὴν συζήτησιν διὰ τῆς κυριάρχου αὐτῆς καὶ ἐπομένως ἐδικαιοῦτο νὰ τύχῃ μείζονος σεβασμοῦ παρὰ τῆς Βουλγαρίας· ἄλλως δὲ αὐτὰ ταῦτα τὰ εὐμενῶς τοῖς Βουλγάροις ἔχοντα ὄργανα δι' ὀλιγίστων μὲν ἀλλὰ δι' ἐκφραστικωτάτων φράσεων ἀνομολογοῦσι τὸ ἄδικον τῆς βουλγαρικῆς κυβερνήσεως, ἥτις, παθοῦσα ἐν τῷ ἱκανωτέρῳ αὐτῆς ἡγέτῃ, τραυματισθέντι διὰ πολυκρότου, αὐτομάτως ἐκπυρσοκροτήσαντος, εἰς δεινὴν περιῆλθεν ἀντίφασιν καὶ ἀντιστρατεύεται πρὸς τὸν ὀρθὸν λόγον κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν βουλγαροφίλων αὐτῶν. Ταῦτοχρόνως ἡ Γαλλία ἐπιμένει ἐν τῇ δικαίᾳ καὶ πλήρει αὐτῆς ἱκανοποιήσει καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἐλπίς ὅτι ἐν τέλει οἱ περὶ τὸν πρίγκηπα Φερδινάνδον καὶ τὸν πάσχοντα πρωθυπουργὸν αὐτοῦ θὰ κατανοήσωσι τὸ ἐαυτῶν σφάλμα καὶ θὰ παραιτηθῶσι τὰς ἀλόγους αὐτῶν ἀξιώσεις, καθ' ἣν ὥραν οἱ ἐνθερμοὶ προστάται καὶ συνήγοροι τῆς ἐν Σοφίᾳ ἀνόμου κυβερνήσεως περισπῶνται ὑπόσδοκῶν ἐσωτερικῶν ζητημάτων, δυναμένων νὰ λάβωσι φοβεράς διαστάσεις, ἐὰν μὴ ἔγκαιρα ληφθῶσι μέτρα, ὅτε καὶ μόνον δυνατόν νὰ στρέψωσι τὸ βλέμμα εἰς τὴν μαυμοθρέπτον ἡγεμονίαν· ἄλλως δὲ ἡ ἐνεστῶσα τῶν πραγμάτων κατὰστασις λίαν ὁμοιάζει πρὸς τὴν ἐπελθούσῃ μετὰ τὸ γνωστὸν πραξικόπημα τῆς 6 Σεπτεμβρίου. Τότε μὲν ἡ Εὐρώπη δὲν ἦτο· μέχρις ὁδόντων ἐξωπλισμένη, οὐδ' ὑπενομεύετο ὑπὸ φοβεροῦ μίσους· ἀλλ' ἥδη οἱ στρατοὶ εὗρονται ἀντιμέτωποι καὶ ἀπανταχοῦ μεγάλη ἐπιβάλλεται σύνεσις τοῖς βουλευφόροις, οἵτινες καὶ συναισθανόμενοι τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης αὐτῶν πειρῶνται νὰ ὑπεκφύγῃσι πᾶσαν ἀφορμὴν δεινώσεως τῆς ἥδη ἀκροσφαλοῦς θέσεως τῆς Εὐρώπης καὶ ἀγωνίζονται ν' ἀντικρούσωσι πᾶσαν ὑπόνοιαν περὶ διαταράξεως τῆς νῦν ἰσορροπίας· ἐὰν μὴ ὁ φόβος οὗτος ὑπῆρχεν, ἐὰν μὴ ἡ τῆς Εὐρώπης θέσις ἐν ἐπικαίρῳ διετέλει σημείῳ, ἐὰν μὴ ἐκ τῶν μεθορίων τῶν μεγάλων ἰδιᾶ κρατῶν ἀπειλητικαὶ κατ' ἀλλήλων παρετάσσοντα αἱ φρουραὶ καὶ τὰ τῶν πυροβολητῶν συντάγματα, οὔτε οἱ ἐν Σοφίᾳ τοσούτο ταχέως θὰ ὑπεχώρουν καὶ οἱ προστάται αὐτῶν θὰ ἐφαίνοντο θερμότεροι ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν μαυμοθρέπτων ζήλῳ καὶ δὲν θὰ μετήρχοντο γλῶσσαν, εἰμὴ ἀποδοκιμάζουσιν τὴν πολιτείαν τῶν ἐν Σοφίᾳ, τοῦλάχιστον ἐμφαίνουσιν εὐμενὴ οὐδετερότητα· ἡ στάθμισις ἀκριβῶς τῆς ἀκροσφαλοῦς ἐν Εὐρώπῃ καταστάσεως συνετέλεσεν εἰς τὴν μεταβολὴν τοῦ ἄχρι τοῦδε ὕψους τῶν ὁργάνων τοῦ κόμματος Καλνόκη καὶ τοῦ κόμματος Τσάπαρη, ἅπερ πρὸ μίας μόλις ἐβδομάδος ἐψέγον τὴν Γαλλίαν ὡς ἀπαρνηθεῖσαν τὰς παραδόσεις, ἐξ ὧν ὀρμωμένη ἀρωγὸς θερμὴ προσήρχετο τοῖς ἀγωνιζομένοις τὸν περὶ τῶν ὅλων ἀγῶνα λαοῖς, καὶ ἥδη καταμέμφονται σχεδὸν τῆς Βουλγαρίας, ὡς παρεμβαλλούσης δυσχερείας καὶ προσκόμματα ἐν τῇ πλήρει καὶ τελείᾳ ἐξομαλίσσει τοῦ ζητήματος τοῦ Σαδούρν.

Ὑπὸ τὴν ἐποψιν δὲ τῶν ἐσωτερικῶν ζητημάτων, δυνατόν εἶπεν ὅτι τὴν πρώτην κατέχει θέσιν ἡ Γερμανία συνεπείᾳ δύο σπουδαίων προσκομμάτων ἐν τῷ κυβερνητικῷ ἔργῳ, ὧν τὸ μὲν προέκυψεν ἐξ ἀδελφείας ὅλως τῆς κυβερνήσεως περὶ τὴν σύνταξιν τοῦ περὶ σχολῶν νομοσχεδίου, τὸ δὲ προῆλθεν ἐκ τῆς ἀγερώχου πολιτείας τῶν κεφαλαιούχων καὶ ἐργοστασιαρχῶν ἐναντι τῶν ἀντιπρο-

σώπων τῆς ἐργασίας. Ἐν τῷ πρώτῳ τοσοῦτος ἐπῆλθε πάταγος, ὥστε σύμπασα ἡ Πρωσία εὐρέθην διηρημένη καὶ λογομαχοῦσα ἐπὶ τῇ ὑποστηρίξει τοῦ καθολικισμοῦ, τῇ συνεπαγομένῃ κατὰ τοὺς πολεμίους αὐτοῦ τὴν βλάβην τῶν συμφερόντων αὐτοῦ τούτου τοῦ κρατοῦντος ἐν τῷ κράτει θρησκευματος· μάτην ὁ γερμανὸς ἀρχιγραμματεὺς, συνηγορῶν ὑπὲρ τοῦ νομοσχεδίου ἐν τῇ πρωσικῇ διαίτη, ὑπέδειξεν ὅτι ἐν αὐτῷ οὐδεμία ὑπάρχει βλάβη κατὰ τοῦ προτεσταντισμοῦ, ὅτι αἱ διακελεύσεις ἐκείνου βασίζονται ἐπ' αὐτῶν τῶν διατάξεων τοῦ συντάγματος, ὅτι ἀπαιτεῖται σύμπνοια τῶν διαφόρων κομμάτων τῆς ἀντιπροσωπείας πρὸς εὐόδωσιν τοῦ κυβερνητικοῦ ἔργου. Οἱ λόγοι τοῦ κόμματος Καπρίβη, προσθέντος καὶ ὅτι ἀγωνισθῆσεται νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἀρξάμενον ἔργον τῆς πλήρους πράγματι κατευθάνσεως τῆς θρησκευτικοπολιτικῆς πάλης, καίπερ γεννηθείσης ἐπὶ τῶν προηγουμένων κυβερνήσεων, μεγάλως ἐξῆψαν τὴν μῆνιν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τῶν διαφόρων κομμάτων, πλὴν τοῦ κέντρου, ἵτοι τῶν ὁπαδῶν τοῦ Βίντορστ, τοῦ γνωστοῦ τούτου ἡγέτου τῶν καθολικῶν, καὶ μέχρι τοσοῦτου ἀκριτομυθίας ἐξώθησαν τοὺς πολεμίους τῆς κυβερνήσεως, ὥστε ἀπετόλμησαν οὗτοι νὰ κατηγορήσωσι τῶν ἡγετῶν αὐτῆς δειλίαν καὶ ἀπεμπόλησιν ἔτι τῶν τέως ἐπικρατουσῶν πεποιθήσεων χάριν τῆς δοξασίας ὅτι ἡ τῶν καθολικῶν ψήφος λίαν συμβάλλεται εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῶν ἐπιδιωκομένων σκοπῶν. Οὐχὶ ἀσήμαντον τυγχάνει καὶ τὸ ἐργατικὸν ζήτημα, ὅπερ, συνδαιλιζόμενον ὑπὸ τῶν κοινωνιστῶν, παρέχει τῇ κυβερνήσει μεγάλην ἀφορμὴν ἀντισυχνίαν καὶ προκαλεῖ τὴν σύντονον μέριμναν τοῦ ἐπὶ τῶν δημοσίων ἔργων ὑπουργοῦ. Ὁ γερμανὸς μονάρχης, τὸν θρόνον τῶν πατέρων καταλαμβάνων, ἐκήρυττεν ὅτι περὶ πλείστου ποιεῖται τὰ τε κοινωνικὰ καὶ ἐργατικὰ ζητήματα, τὰς δηλώσεις δ' ἐκείνας ἐπαναλαμβάνων κατὰ τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐν Ἐρφουρ, ὑπέδειξε τὴν ἀνάγκην τῆς ἐξομαλίσσεως τῶν ζητημάτων τούτων, ἅπερ, δεινούμενα, δύνανται νὰ ὑποσκάψωσι τὰ θεμέλια τῆς ἐπικρατούσης ἐσωτερικῆς τάξεως καὶ νὰ προκαλέσωσι δυσχερείας, τὰ μέγιστα παρακωλυούσας τὴν εὐόδωσιν τοῦ κυβερνητικοῦ ἔργου· ἀλλ' ἕτεραι μέριμναι, ἡ μέριμνα τῆς βελτιώσεως τῶν μετὰ τῆς Ρωσίας πολιτικῶν σχέσεων, ἥς τὴν ἀνάγκην τοσοῦτο περιττόνως ὑποδεικνύουσι τὰ ἐκ Φρειδρισχρῶς τὸ σύνθημα λαμβάνοντα φύλλα, δὲν ὑποκρύπτουσι δὲ καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ ὄργανα τῆς κυβερνήσεως, ὥς τοῦτο εἰκάζεται καὶ ἐκ τῆς ἐκδηλουμένης χαρᾶς τῶν περὶ τὸν αὐτοκράτορα Γουλιέλμου ἐπὶ τῇ πρὸς τὴν Α. Μ. κατὰ τὰ γενέθλια αὐτῆς ἐπισκέψει τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ τσάρου, μεγάλου δουκὸς Ἀλεξίου, ἐπανακάμπτοντος ἐκ τῆς κηδείας τοῦ δουκὸς τῆς Κλαρεντίας, ἡ μέριμνα τῆς συνομολογίας τῶν ἐμπορικῶν συμβολαίων μετὰ τῶν συμμάχων κρατῶν καὶ τῶν κυβερνήσεων τοῦ Βελγίου καὶ τῆς Ἑλβετίας, ἡ μέριμνα τῆς συμπληρώσεως τῶν ἐν τῷ στρατῷ ἐλλείψεων, ἥκιστα ἐπέτρεψαν τοῖς συμβούλοις τοῦ γερμανοῦ μονάρχου νὰ διαρροθυμίσωσι τὰ κατὰ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἐργασίας καὶ νὰ ἀποσοβίσωσιν οὕτω τὸν ἐκ τῆς δεινώσεως τῆς μέχρι τοῦδε παθητικῆς τούτων πολιτείας ἀπειλούμενον κίνδυνον· αἱ κατὰ τόπους δημοτικαὶ ἀρχαὶ οὐχ ἥττον πειρῶνται νὰ ὑποβοηθήσωσι τὸ τῆς κεντρικῆς κυβερνήσεως ἔργον, ἐφ' ᾧ καὶ ἐλπίδες ὑπάρχουσι κατὰ τοὺς ἐν Βερολίνῳ ὅτι τὰ πράγματα θὰ περιορισθῶσιν εἰς τὰ νῦν ὅρια καὶ δὲν θὰ ἐκτοπισθῶσιν ἐπὶ κινδύνῳ ἐσωτερικῶν περιπλοκῶν καὶ ἐπιφθόων ἀπεργιῶν.

Ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν Αὐστροουγγαρίας ἐσωτερικὰ ἥκιστα

ρόδινα τυγχάνουσιν. Ἐν μὲν τῇ Αὐστρίᾳ οἱ Βοημοὶ τοιαύτην ἐτράπησαν πολιτείαν, ὥστε ἡ ἐν Βιέννῃ κεντρικὴ κυβέρνησις ἔγνω νὰ λάβῃ ἀπόφασιν, μὴ πραγματωθεῖσαν μὲν ἔτι συνεπείᾳ τῆς ἀντιστάσεως τοῦ πρωθυπουργοῦ κόμπος Τάαφφε, ἀλλὰ τεκμηριώσασαν τὸ δυσχερὲς τῶν πραγμάτων· τὰ ἀποφασισθέντα μέτρα εἶναι ἡ ἀποστολὴ στρατιωτικοῦ διοικητοῦ ἐν Βοημία καὶ ἡ προκήρυξις τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου· σπανίως ἴσως ἡ μοναρχία τῶν Ἀψβούργων τοιαύτην αὐστηρὰν ἐτράπη πολιτικὴν ἐν τῷ βασιλείῳ τοῦ Βενσεσλάς· ἐὰν ἐπομένως σταθμισθῇ ἡ νῦν κατάστασις πρὸς τὴν ἐπικρατήσασαν ἄλλοτε, ἐξάγεται ὅτι τὸ φυλετικὸν αἶσθημα, ὑπερκοχλάσαν νῦν, ἀπειλεῖ σοβαρῶς τὴν νῦν ἡσυχίαν τῆς Βοημίας, παρὰ τὴν ἐπικρατήσασαν πεποίθησιν ὅτι μετὰ τὴν τελευταίαν πρὸ τριῶν μνητῶν ἐπίσκεψιν τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ εἰς τὴν Χρυσὴν Πράγαν οἱ Τσέχοι ἠθέλουν μετριάσει τὸν ὑπὲρ τῶν διεκδικουμένων προνομίων ὄργανισμὸν αὐτῶν καὶ ἀρκεσθῇ εἰς τὴν χορηγηθεῖσαν αὐτοῖς προνομιοῦχον θέσιν. Ἐν δὲ τῇ Οὐγγαρίᾳ ἡ ἐκλογικὴ κίνησις προσέλαβε σοβαρὸν χαρακτῆρα καὶ πανταχοῦ σχεδὸν ἡ κυβέρνησις ἀναγκάζεται νὰ λάβῃ σύντονα μέτρα, νὰ ζητήσῃ τὴν συνδρομὴν τῆς ἐνόπλου δυνάμεως καὶ ἐν γένει νὰ πράξῃ πᾶν τὸ ἐπ' αὐτῇ πρὸς πρόληψιν τῶν σοβαρῶν ἐρίδων καὶ περιπλοκῶν, αἰτινες ἀπὸ ἐκλογικοῦ χαρακτῆρος δύνανται νὰ μετατραπῶσιν εἰς φυλετικὰς καὶ θρησκευτικὰς, ὥς τοῦτο εἰκάζεται ἐκ τῆς δεινώσεως τοῦ ἀντισιμιτισμοῦ, τοῦ τοσοῦτο μὲν προσφιλοῦς τοῖς ἐν τῷ βασιλείῳ τοῦ ἁγίου Στεφάνου ἐξημηνέοις, ἀλλὰ καὶ ἥκιστα δικαίου μετὰ τὴν τσαυτὴν κατὰ τὴν ἐν Ρωσία καταφορὰν ἐπὶ πιέσει τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ καταπολεμῆσαι πάσης τούτων κινήσεως. Ἐὰν εἰς ταῦτα πάντα προστεθῇ καὶ ἡ ἀπεργία, ἡ ἀρκούντως σοβαρὰς προσλαβοῦσα διαστάσεις ἐν Γράτς καὶ τῇ λοιπῇ Στυρία, πρόδηλον ὅτι συναπαρτίζεται εἰκῶν τῶν ἐν τῇ δυαδικῇ μοναρχίᾳ ἐσωτερικῶν, τὰ μάλα δυσειδῆς καὶ δικαίως προκαλοῦσα τὴν μῆνιν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τῶν ἐν τῇ πρωτενοῦσῃ τῆς συμμάχου αὐτοκρατορίας ὁπαδῶν τῆς προκατόχου κυβερνήσεως, οἵτινες δικαίως τὴν μὲν ἐμπορικὴν συνθήκην ἐχαρακτήρισαν ὡς αὐτόχρονη φέρον τῆς Γερμανίας πρὸς τὴν Αὐστροουγγαρίαν, τὴν δὲ τριπλὴν συμμαχίαν ὡς ὅλως ἄστοχον, ὥς τὰ μέγιστα βλάπτουσιν τὰ συμφέροντα τῆς Γερμανίας, ἀποξενωθείσης τὴν Ρωσίαν, ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν τε ἐν Εὐρώπῃ καὶ τῇ χερσονήσῳ τοῦ Αἴμου σκοπῶν τῆς μοναρχίας τῶν Ἀψβούργων.

Ἐν Γαλλίᾳ μετὰ τὴν ἐξομάλισιν τοῦ ἐν τῇ βουλῇ προκληθέντος ζητήματος Κωνστάν-Λώρ, τὸ σπουδαιότερον ζήτημα εἶναι ἐπιψήφισις τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἡ ἀναβολὴ τῶν ἐργασιῶν εἰς τὴν 16 Φεβρουαρίου καὶ ἡ προκήρυξις τῶν πέντε καρδιναλίων· ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχει τὸ τῶν ἐμπορικῶν συνθηκῶν μετὰ τῆς Ἑλβετίας, τὸ τῶν ἐμπορικῶν σχέσεων μετὰ τῆς Γαλλίας, ἐφαρμοζούσης ἀπὸ τῆς 1 Φεβρουαρίου τὸ νέον οικονομικὸν σύστημα, ἡ ἀσθένεια τοῦ Πάπα, καίπερ λυτρωθέντος ἀπὸ τοῦ κινδύνου τοῦ θανάτου, καὶ ἡ ἐπελθοῦσα διαφωνία τοῦ ὑπουργοῦ τῶν οικονομικῶν πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ἐν τῷ ζήτηματι τῶν ἐκτάκτων πιστώσεων διὰ τινὰ νέα στρατιωτικὰ μέτρα, οἷα ἡ ἀνέγερσις ὀχυρωμάτων κατὰ μῆκος τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς χερσονήσου· ἐν Ρωσίᾳ ἡ σιτοδία ἀπέβαλε τὸν μέχρι τοῦδε ἐπιφθον αὐτῆς χαρακτῆρα, συνεπείᾳ τῶν δραστηριῶν μέτρων τῆς κυβερνήσεως, ἅπερ αὐτὸς οὗτος ὁ τσάρος ὑποδεικνύων ἐπισπᾶται τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ

ἀπάντων πενομένων τε καὶ μὴ· ἐν Ρουμανίᾳ αἱ ἐπικείμεναι κυνοβουλευτικαὶ ἐκλογαὶ προκαλοῦσι τὴν συγκρότησιν συλλαλητηρίων τῶν διαφόρων κομμάτων καὶ ἰδίᾳ τοῦ τῶν συντηρητικῶν, ὑπὲρ ὧν ἀποκλίνει καὶ ἡ νίκη· ἐν Σερβίᾳ τὸ ζήτημα τῆς Ναθαλίας ἐπισπᾶται τὴν προσοχὴν τῆς κυβερνήσεως καὶ πάλιν, ὑψίσταται δ' ἐτι καὶ ὁ περὶ ὑπουργικῆς τροποποιήσεως κίνδυνος· ἐν Ἑλλάδι τέλος ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς τῆς σεπτῆς βασιλίσσης, μόλις ἀνακουφισθείσης ἀπὸ τοῦ ἄλγους τῆς ἀπωλείας προσφιλεστάτης θυγατρὸς, ἐπεσκίασε πάντα τὰ λοιπὰ γεγονότα, καὶ αὐτὴν ἐτι τὴν διαφωνίαν τοῦ βασιλέως πρὸς τὸν πρωθυπουργὸν καὶ ὑπουργὸν συνάμα τῶν ἐξωτερικῶν.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ.

ΤΟ ΤΡΙΠΤΥΧΟΝ ΤΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΤΟΥ ΛΟΥΒΡΟΥ.

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΓΟΥΣΤΑΥΟΝ ΣΛΟΥΜΠΕΡΓΕΡ.

Τὸ Μουσεῖον τοῦ Λούβρου ἀντὶ μεγάλου τιμήματος ἐκτίσθη ἀπὸ θαυμασίου βυζαντινὸν ἐλεφάντινον τριπτύχον, τελειότατα διατηρούμενον, ὅπερ δὲ, τεθαμμένον μέχρι τοῦδε ἐν ἐπαρχικῇ τινι συλλογῇ, παρέμενε ἀγνωστὸν σχεδὸν πᾶσι. «Φρονῶ, λέγει ὁ κ. Σλούμπεργερ, ὅτι δὲν ὑπάρχει λαμπρότερον καὶ τελειότερον ἀριστοῦργημα τῆς περὶ τὸ δεύτερον ἡμῶν τοῦ I' αἰῶνος ὑπερτάτης ἀκμῆς τῆς βυζαντινῆς τέχνης. Εἶναι ἀληθὲς θαυματοῦργημα τέχνης χαριέσσης, λεπτῆς καὶ συγχρόνως πλήρους εὐγενείας».

Τὸ τριπτύχον τοῦτο ἦν μέχρι τοῦ νῦν γινώσκον ὑπὸ τὸ ὄνομα τριπτύχου Ἀρμαβίλ (Harbaville) ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ διαπρεποῦς συλλογῆς τοῦ Ἀρράς, ἀποθανόντος τῷ 1866, γενομένου δὲ τοῦ τελευταίου αὐτοῦ κτήτορος, οὗ οἱ κληρονόμοι παρεχώρησαν αὐτὸ τῷ Μουσείῳ τοῦ Λούβρου. Ὁ Ἀρμαβίλ εἶχε κληρονομήσει αὐτὸ ἀπὸ τοῦ πάππου αὐτοῦ Μπενγὺ Δεπουμερά (Beugny de Pommeras), ὃς ἐκτίσθη αὐτὸ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ παρόντος αἰῶνος ὑπὸ ἀγνώστους περιστάσεις. Ὁ Λινὰς (Linās), διαπρεπὴς καὶ οὗτος ἀρχαιολόγος τοῦ Ἀρράς, ἀποθανὼν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, εἶναι ὁ μόνος, ὃς μέχρι τοῦδε ἠσχολήθη περὶ τοῦ ὁραίου τούτου ἐλεφάντινου καλλιτεχνήματος ἐν πληρεστάτῳ καὶ σοφωτάτῳ ἄρθρῳ τῆς **Ἐπιθεωρήσεως τῆς Χριστιανικῆς τέχνης** τοῦ μηνὸς ἰανουαρίου τοῦ 1885 (Anciens ivoires sculptés. Le triptyque byzantin de la collection Harbaville à Arras). Ἐν ταῖς πρώταις σελίδι τοῦ ἔργου τούτου ὁ κ. Λινὰς ἐξέθηκεν ἀκριβέστατα τὴν πιθανίν, δύναται τις δὲ νὰ εἴπῃ τὴν βεβαίαν προέλευσιν τοῦ τριπτύχου Ἀρμαβίλ. Τὸ τριπτύχον τοῦτο ἐκομίσθη κατ' αὐτὸν εἰς Γαλλίαν, ὡς τοιαῦτα ἄλλα ἀριστοῦργήματα τῆς βυζαντινῆς τέχνης, κατ' ἀκολουθίαν τῆς τοῦ 1204 σταυροφορίας καὶ τῆς ἐπακολουθησάσης αὐτῇ διαρπαγῆς τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Βυζαντίου. Βεβαίως καὶ τότε ἐτι ἐθεωρεῖτο ὡς τεχνοῦργημα ὅλως ἐξαιρετικὸν καὶ ἄξιον τῆς μεγάλης εἰς τὴν Δύσιν ἀποδημίας. Ἀποδιδάσθαι παρὰ τινος τῶν ἱεροδύλων στρατιωτῶν τοῦ Βωδουίνου Κουργεναί ἢ τοῦ μαρκιστοῦ Βονιφάτιου τοῦ Μομφερρατικοῦ ἀπὸ τοῦ θησαυροφυλακίου βασιλικῆς τινος τῆς θεοφρουρητοῦ πόλεως, ἐπιβεβαιεθὲν δὲ κατὰ τὴν ἐπίσημον τῶν ἀπειρών τῆς Κωνσταντινουπόλεως λαφύρων διανομήν ἰσπότην τινι ἢ ἰσποκόμφ τοῦ Ἀρτοῦ, εἶχε μετακομισθῆ ὑπὸ τούτου εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Καλαϊδίου πορθμοῦ. Πιθανώτατα παραχρῆμα σχεδὸν εἶχε προσδενεχθῆ ὑπὸ τοῦ κτήτορος φημιζομένην τινὲ ἐκκλησίαν ἢ μονὴν τῆς περιχώρου. Αὐτόθι διήλθε μονότονον ὑπαρξιν μακρῶν αἰώ-

νων, ἐνίοτε μόνον κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτὰς ἐκτιθέμενον εἰς τὸν θαυμασμόν τῶν πιστῶν. Εἶτα αἰφνης ἡμέραν τινὰ ἄπεσπάσθη ἀπὸ τοῦ εἰρηνικοῦ τούτου ἀσύλου αὐτοῦ ὑπὸ τῆς ἐπαναστατικῆς θυέλλης, περιφρονηθὲν δὲ καὶ ὡς ἀναξία τοῦ κράτους κτήσεως λογισθὲν ὑπὸ τινος πράκτορος τῆς τότε κυβερνήσεως, ἐπωλήθη εἰς εὐτελεῖ τιμὴν ῥωποπώλῃ τινὶ, παρ' οὗ ἐπὶ τέλους ἠγόρασεν αὐτὸ ὁ Πομπιερά, ἦν ἂν ἀθανάσιαν ἀποδοῖς αὐτῷ. «Ἐλπίσωμεν, ἐπιλέγει ὁ κ. Σλούμπεργερ, ὅτι σήμερον τὸ πολύτιμον τοῦτο μνημεῖον, γεγλυμμένον πρὸ ἐννέα καὶ πλέον αἰῶνων ὑπὸ ἀριστοτέχνου τινὸς μοναχοῦ, θὰ παραμείνῃ ἑσσεὶ ἀπληλαγμένον τοῦ ἀπὸ πάσης συμφορᾶς κινδύνου».

Τὸ τριπτύχον Ἀρμαβίλ εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν κεκαλυμμένον ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν προσώψεων αὐτοῦ ὑπὸ θαυμασίων γλυφῶν, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν μεγάλην ἀξίαν αὐτοῦ. Ἀργυροὶ γίγλυμοι, χρονολογούμενοι ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἔργου, συνάπτουσι τὸν κεντρικὸν ἄβακα πρὸς τὰ δύο πλάγια πτερὰ αὐτοῦ. «Ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς πλευρᾶς τοῦ ἀριστεροῦ πτεροῦ, λέγει ὁ Linās, εἶναι εἰργασμένον στενὸν κατασκευάσμα, προωρισμένον εἰς κάλυψιν τῆς διακοπῆς τῆς συνεχείας κατὰ τὴν κλείσιν τοῦ σκεύους. Τὸ κατασκευάσμα τοῦτο κρατεῖται τότε ὑπὸ ἀγγίστρων ἐκ γεγλυμμένου ὠσαύτως ἀργύρου, χαρίεντος μικροῦργήματος, ἀποτελουμένου ἐκ προτομῆς λέοντος καὶ προτομῆς κυνὸς καὶ προσηρμοσμένου ἐπὶ τῆς κατωτέρας πλίνθου». Ἐπὶ τέλους δύο μικροὶ κρικῶτοι ἦλοι ἐκ τοῦ αὐτοῦ μετάλλου, διαπετρασμένοι κατὰ τὰς κεφαλὰς ὑπὸ θώμῃ πρὸς ἐξάρτησιν, εἶνε προσηρμοσμένοι εἰς τὰ ἄνω πέρατα τῆς πλίνθου. Αἱ λεπτομέρειαι αὐταὶ ἀποδεικνύουσιν ὅτι τὸ καλλιτέχνημα τοῦτο ἦν ἀρχῇθεν προωρισμένον, ὅπως ἐφαρτάται ἐπὶ τοῦ τοίχου. Σπανιώτατα εἶναι τὰ τριπτύχα τῆς ἐποχῆς ταύτης, τὰ οὕτω τελείως καὶ μετὰ πασῶν τῶν λεπτομερειῶν αὐτῶν διατηρούμενα.

Μεταβαίνοντες εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν προσώψεων τοῦ τριγλύφου παραστάσεων. Εἶναι ὡς πάντοτε εἰκόνες ἁγίων, συνοδευόμεναι κατὰ τὸ ἀμετάβλητον σχεδὸν ἔθος ὑπὸ ἐπιγραφῶν, παρεχουσῶν τὰ ὀνόματα τῶν παριστανόμενων προσώπων· ἀλλ' ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἔχομεν τὸ ὁραϊότατον καὶ χαριέστατον προῖον τῆς βυζαντινῆς τέχνης. Αἱ χαριέσταται αὐταὶ καὶ λεπτόταται εἰκόνες ἀποτελοῦσι ζῶντας ἀληθῶς καὶ λογιζομένους ἀνδριάντας. Αἱ κινήσεις αὐτῶν εἶναι ἐξόχως φυσικαὶ ἀνευ τραχύτητος τινος, αἱ ἐκφράσεις οὗτω ποικίλαι, ἐκάστη πληρεστάτα αἰτιολογούμενη, ὥστε ἀποτελοῦσι τὴν ἀληθεστάτην ἐκδίλωσιν εὐσεβοῦς βίου καὶ ὑψηλῆς τινος περιουλλογῆς, αἱ κεφαλαί, νεαραὶ ἢ πρεσβυτικαί, οὕτως εὐστάθως διατεθειμέναι, ὥστε ἀναμνησκουσι τοὺς εὐσεβεῖς ἐκείνους ὁμολογητὰς, τοὺς ὑπὸ τῆς κατὰ τῶν βαδάνων νίκης καὶ ἐπ' ἐλπίδι τοῦ οὐρανοῦ στεφάνου ἐξιδανικευθέντας ἐκείνους μάρτυρας, τὰ στρατιωτικὰ καὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἱμάτια θαυμασίως καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς ὠσαύτως τραχύτητος ἀναπαρηγμένα, αἱ πτυχὰὶ δὲ ἐκτάκτου χάριτος. Πρὸς τούτοις αἱ ἐλάχισται λεπτομέρειαι, τὰ μικρὰ τῶν ἱματίων κοσμήματα, αἱ τρίχες τοῦ πώγωνος, οἱ μακροὶ βόστρυχοι μέχρι αὐτῶν τῶν ἱμάντων τῶν σανδαλίων διαγράφονται λεπτομερέστατα, χωρὶς αἱ λεπτομέρειαι αὐταὶ νὰ μειώσῃ κατ' οὐδὲν τὴν ἐντύπωσιν τοῦ μεγαλείου, ἦν τὸ ὅλον παρέχει. «Οὐδ' οἱ χαριέστατοι φλωρεντῖνοι τεχνοδιδάσκαλοι τοῦ ΙΕ' αἰῶνος, λέγει ὁ κ. Σλούμπεργερ, παρήγαγον χαριεστέρους τύπους. Ποῦ λοιπὸν τοῦ ὁραίου τούτου τριπτύχου δύναται τις ν' ἀνακαλύψῃ τὸ ἀμυδρότατον ἴχνος τῆς ψυχρότητος ἐκείνης, ἦν τοδοῦτον κατεμύσαντο τῆς βυζαντινῆς τέχνης, ἥτις δὲ, ἐν γένει ἀγνωστος κατὰ τὴν ἀκμὴν τῆς τέχνης, διεχύθη ἐπ' αὐτῆς μόνον κατὰ τὴν μακρὰν καὶ θλίβεράν παρακμὴν αὐτῆς».

Ὁ κεντρικὸς ἄβαξ διαίρεται εἰς δύο τμήματα, χωριζόμενα ὑπὸ ταινίας, πεποικιλμένης διὰ κρίνων, λεπτότατα εἰργασμένων, ἀλληλοδιαδόχως δὲ ἔχοντων τὴν κορυφὴν πρὸς τὰ κάτω καὶ τὰ ἄνω. Τὸ ἄνω τμήμα φέρει παραστάσιν κοινὴν βεβαίως ἐν Βυζαντίῳ, ἀλλ' εἰργασμένην ἐνταῦθα μετ' ἀληθοῦς μεγαλείου, τὸν Χριστὸν μεταξὺ τῆς Παρθένου καὶ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, προσκινούντων αὐτόν. «Τὰ τρία ταῦτα πρόσωπα, λέγει ὁ κ. Σλούμπεργερ, κέκτανται ἐξοχὸν χάριν καὶ τέλειον μεγαλεῖον. Ἀδύνατον νὰ μὴ αἰσθανθῇς τὴν καρδίαν πλήρη θαυμασμοῦ πρὸς τὸν ἀγνώστου ἐργάτην, τὸν γλύψαντα τὰ θαυμάσια ταῦτα λεπτοῦργήματα, τὸν δημιουργήσαντα τὴν στάσιν τῆς Παρθένου οὕτω πλήρη βαθείας καὶ